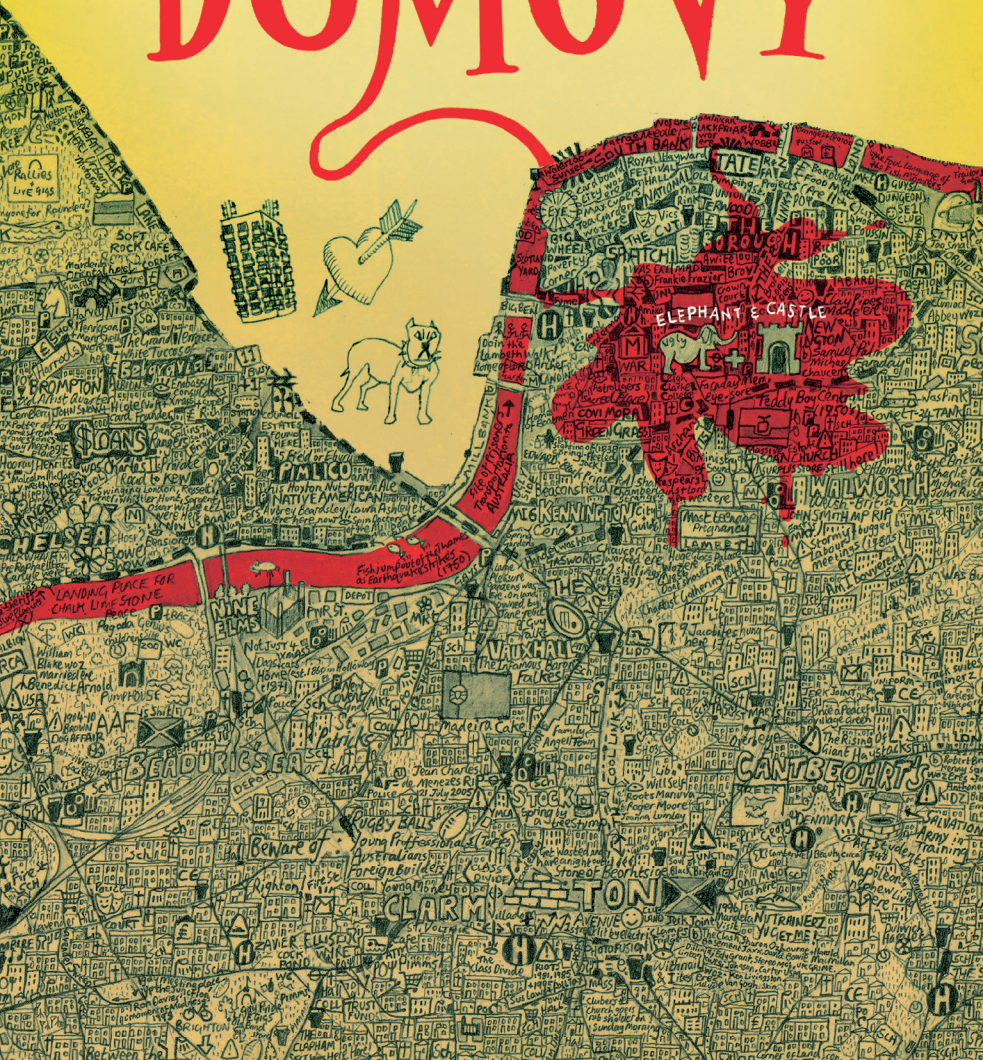

BEN AARONOVITCH

ZNICENÉ DOMOVY

ZNIČENÉ DOMOVY

BEN AARONOVITCH

ZNIČENÉ DOMOVY

Z angličtiny preložila
OLGA KRALOVIČOVÁ

slovar

Copyright © 2013 by Ben Aaronovitch
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024
Translation © Oľga Kralovičová 2024
Design © www.patrickknowlesdesign.com

ISBN 978-80-556-6368-5

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Túto knihu venujem všetkým,
ktorí vstanú a niečo s tým urobia,
nech už je to „to“ čokoľvek a akokoľvek malé.*

Problém domu je problém epochy. Od nej závisí rovnováha v společnosti. V tomto období obnovy je prvoradou povinností architektúry vyvolat' revíziu hodnôt, prehodnotiť prvky tvoriace dom. Musíme stvoriť ducha sérieovej produkcie.

Charles-Édouard Jeanneret (Le Corbusier)

1

Dokonale ľudské obludy

Dvadsaťtri minút po jedenástej prešiel Robert Weil svojím Volvom V70 cez most spájajúci svojrázne pomenovanú anglickú dedinu Pease Pottage, teda Hrachová Kaša, s diaľničnou čerpacou stanicou s rovnakým názvom. Poznáme presný čas, lebo v tomto bode ho zachytili kamery diaľničnej správy. Napriek dažďu a slabej viditeľnosti je na zvýraznených kľúčových záberoch jasne vidieť, že vpredu vedľa Roberta Weila nikto iný nesedel.

Počas podozrivo opatrnej jazdy, ako sa teraz spätne javí, odbočil na kruhovom objazde doľava a prešiel na cestu, ktorá sa stáča okolo čerpačky a cez druhý most nad diaľnicou M23 vedie do Crawley. Je tam ošemetná križovatka, kde autá prichádzajúce z diaľničného zjazdu krížia cestu autám prechádzajúcim cez most – aby nedochádzalo k nehodám, križovatku riadia semaforey. Nevieme, prečo Robert Weil semafor nerešpektoval. Niektorí si myslí, že to bolo volanie o pomoc, podvedomá túžba, nech ho dolapia. Iní tvrdia, že sa ponáhlal, aby sa čo najskôr dostal domov, a šiel do vedomého rizika – čo by však nevysvetľovalo nízku ani nie päťdesiatkilometrovú rýchlosť, ktorou prechádzal na červenú. Ja si myslím, že sa tak veľmi sústredil, aby neprekročil povolenú rýchlosť a nepríťahoval na seba pozornosť, že si tie semaforey vôbec nevšimol.

Nevieme, na čo myslel Allen Frust, ktorý v päťročnom Vauxhalle Corsa prichádzal po diaľničnom zjazde asi osemdesiatpäť kilometrovou rýchlosťou kolmo k smeru jazdy Roberta Weila. Mal zelenú, a tak plynulo odbočoval doľava, no v polovici križovatky nabúral do boku Volva. Trafil ho tesne pred prednými dverami na strane spolujazdca. Tím nehodovky sussexskej dopravnej polície neskôr uviedol, že ani jedno vozidlo pred kolíziou nespomalilo, ani sa zrážke nesnažilo vyhnúť, čo vyšetrovateľov viedlo k záveru, že v tej chvíli kvôli tme a dažďu ani jeden zo šoférov dobre nevidel.

Náraz odhodil Volvo na trávnatú krajnicu a do zvodidiel, kde takmer okamžite zastavilo. Vauxhall, ktorý šiel takmer dvojnásobnou rýchlosťou, sa na mokrej ceste niekoľkokrát otočil, prevrátil, začal rotovať, až napokon vrazil do neďalekých stromov. Síce Allenovi Frustovi v prvej fáze zachránili život bezpečnostný pás a airbag, no keď sa auto prevrátilo a jeho odhodilo k stropu a pri náraze si zlomil väzy, mu už pás, bohužiaľ, nepomohol.

Na miesto nehody sa ako prvá dostavila policajтка Maureen Slattová z neďalekej northgateskej stanice v Crawley. Bola na hliadke necelý kilometer na sever a napriek zhoršujúcim sa poveternostným podmienkam dorazila na miesto nešťastia ani nie o dve minúty.

Pretože pri ničom sa nezraní a nezomrie viac policajtov ako počas asistencie pri dopravných nehodách na diaľniciach a privádzačoch, zablokovala križovatku svojím autom so zapnutými majákmi, svetlometmi a všetkými blinkrami. Len čo si takto vytvorila skromnú ochranu pred nepričentými nočnými vodičmi, šla najskôr k Volvu, kde našla síce omráčeného, ale reagujúceho Roberta Weila, a potom k Vauxhallu, kde

objavila bezvládneho mŕtveho Allena Frusta. Po tom, čo baterkou letmo zasvietila do krovia pri krajnici, aby sa ubezpečila, že tam nevyleteli žiadni spolucestujúci, prišla k Robertovi Weilovi a pokúsila sa mu pomôcť. V tom okamihu Slattová dokázala, že je dobrá policajtká a nie iba vešiak na uniformu s dobrými vodičskými schopnosťami.

Volvo V70 je veľké kombi a pri náraze sa mu otvorili zadné dvere. Medzi dopravnými policajtmi koluje množstvo hrôzostrašných historiek o nezaistených domácich zvieratách, bábikách a dokonca deťoch, ktoré preleteli do zadnej časti auta, takže policajtká Slattová to skontrolovala.

Na boku kapoty si okamžite všimla čerstvé pásy krvi, zablyskali sa vo svetle baterky. Krví nebolo veľa, ale dosť na to, aby ju znepokojila – začala dôkladne hľadať, ale v kufrí ani v okruhu desiatich metrov nikoho neobjavila.

Práve keď s pátraním skončila, na miesto dorazili jej kolegovia v kombi BMW 520 plnom toľkých kužeľov, zátarás, výstražných svetiel a reflexných prvkov, že by mohli na Gatwicku postaviť druhú prístavacu dráhu. Rýchlo ohradili nehodu a na zvyšku cesty bezpečne obnovili premávku. O chvíľu prišla sanitka, a kým sa záchranári venovali Robertovi Weilovi, policajtká Slattová sa pohrabala v priehradke palubnej dosky, hľadajúc jeho doklady. Neskôr rýchlo nastúpila do sanitky a spýtala sa ho, či s ním v aute naozaj nikto necestoval.

„Bol totálne vydesený,“ povedala neskôr detektívom. „Nielenže pri mojej otázke zmeravel, ešte väčšiu hrôzu mu naháňal fakt, že som policajtká.“

Policajtná mantra znie, že každý občan sa niečím previnil a niektorí viac než iní. Keď sanitka odišla po M23 na urgentný príjem v Redhille, policajtká Slattová vyrazila za ňou. Cestou

cez vysielacku odporučila službukonajúcemu inšpektorovi na policajnom veliteľstve, aby sa do veci zapojilo aj oddelenie kriminálky. O druhej ráno sa nič nevybaví rýchlo, takže už svitalo, keď strážmajster z neďalekej crawleyskej stanice uznal, že by bolo dobré, keby privolal aj nadriadeného detektívneho inšpektora. Chvíľu podupkávali, nadávali na šoférov, ktorí počas rannej cesty do práce trúbili a nadávali na dopravné obmedzenie, a dospeli k záveru, že by nebolo od veci hodiť celú záležitosť na niekoho iného. Tak sa dostala k útvaru pre vyšetrovanie závažnej kriminality policajného zboru grófstva Sussex a Surrey, pretože nato tam tí ľudia sú.

Vrchného inšpektora nedostane z vyhriatej postele len tak hocijaká záhada, a tak keď príslušný vrchný vyšetrovateľ Douglas Manderly prišiel do svojej kancelárie, na mieste činu už mal dvoch nešťastných detektívnych strážmajstrov, ďalší bol na ceste do nemocnice vo West Surrey vystriedať policajtku Slatťovú a jeho asistent spustil HOLMES a prideliť operácii názov „Sallic“.

Douglas Manderly nemohol tušiť, že len čo do databázy naľukajú meno Roberta Weila, aktivuje sa upozornenie, ktorého inštaláciu som vymámil od jedného civilného zamestnanca technickej podpory a ktoré mi vzápätí automaticky odoslalo email. Počítač mi následne preposlal esemesku na mobil a ten mi pípól presne v okamihu, keď som s Tobym vyrážal na prechádzku po Russell Square.

Hoci to ani tak nebola prechádzka, skôr sme sa v jemnom zimnom mrholení pobrali do kaviarne v parku, kde som si dal kávu a Toby koláč. Na mobile som sa pokúšal zistiť čo najviac ďalších informácií, ale na také citlivé záležitosti nie je dostatočne zabezpečený, takže sme sa čvachtajúc vrátili do Pavilónu.

Aby sme nestrácali čas, prešli sme zadným vchodom cez nádvorie a po vonkajšom točitom schodisku sme vystúpili do prístavby nad garážou. Tam mám počítače, plazmovú televíziu, hi-fi súpravu a všetky ďalšie vymoženosti dvadsiateho prvého storočia, ktoré si z toho či onoho dôvodu netrúfam prechovávať priamo v Pavilóne.

Po Vianociach som pozval bratranca Obeho, aby mi opravil hlavný vypínač elektriny pri dverách. Prerušuje sa ním prívod elektrického prúdu do všetkých spotrebičov na povale okrem svetiel – čo je síce ekologicky veľmi fajn, ale na tento účel som vypínač neinštaloval. Priviedla ma k tomu skutočnosť, že keď čarujete, spálite všetky mikroprocesory v bezprostrednej blízkosti, a keďže v dnešnej dobe je mikroprocesor prakticky vo všetkom, čo má vypínač, táto zábavka sa vám čoskoro veľmi predraží. Po mojom ľahkom experimentovaní vyšlo najavo, že dané mikročipy sa usmažia, ak nimi prechádza elektrina – preto ten hlavný vypínač. Od Obeho som vyžadoval, aby vybral niečo so staromódnu páčkou, ktorá bude klásť dostatočný odpor, aby sa nedala len tak náhodne posunúť. Keď som v to ráno natiahol ruku, aby som ju prepol, zistil som, že už je zapnutá. Vedel som, že som to nebol ja, pretože po tom, čo mi mágia vyše roka likvidovala všetky hračky, som si na tieto veci dával veľký pozor. Nebola to ani Lesley, lebo tá bola momentálne v nemocnici na ďalšej operácii tváre. Vedel som, že občas ku mne vkĺzne Nightingale, aby sa potajomky pozeral na rugby, takže to mohol byť on.

Len čo som sa ocitol vnútri a Toby sa otrepal, nahodil som Dell, ktorý plní úlohu nášho terminálu AWARE, prijal som upozornenie, že mám o dva týždne absolvovať doplňujúce školenie bezpečnosti pri výkone policajnej práce, a znovu som

otvoril upozornenie na operáciu Sallic v HOLMES-i. Ten ma však nechcel pustiť ďalej. Zišlo mi na um, že by som sa mohol nalogovať s použitím Nightingalovho služobného preukazu, s ktorým sa človek dostane hádam všade, ale šéfovia boli v poslednom čase na neoprávnený prístup do databáz hákliví. Takže som si v duchu položil otázku, čo by za týchto okolností povedala Lesley, a odpovedal som si: *Zavolaj vyšetrovateľom, ty idiot!*

A tak som to urobil a po desaťminútovom telefonáte s administratívnym pracovníkom správy počítačov som o všetkom utekal povedať Nightingalovi. Cestou von som, samozrejme, nezabudol vypnúť hlavný vypínač.

O hodinu neskôr sme už sedeli v Jaguari a mierili na juh.

Nightingale ma nechal šoférovať, čo bolo fajn, hoci stále mi nedovolil jazdiť v Jaguari samému, pokiaľ v Metropolitnej polícii neabsolvujem nadstavbový vodičský kurz. Už som sa doň zapísal, lenže problém bol v tom, že sa hlásia skoro všetci príslušníci londýnskej polície a prednosť majú pretekári a pretekárky, ktorí riadia zásahové autá na veliteľstvách jednotlivých mestských obvodov. Pre mňa sa našlo miesto až niekedy v júni. Dovtedy som sa musel uspokojiť s tým, že po M23 s radovým šesťvalcom pofrčím triezvou stodvadsiatkou iba pod dohľadom nadriadeného. Auto túto rýchlosť dosiahlo bez badateľnej námahy, čo na stroj, ktorý je skoro rovnako starý ako moja matka, nie je vôbec zlé.

„Bol na tom zozname, ktorý nám dala Tyburn,“ povedal som Nightingalovi, len čo sme úspešne vyviazli z príšernej dopravnej kuriozity menom Croydon.

„Prečo sme sa s ním ešte neporozprávali?“ spýtal sa Nightingale.

Od chvíle, čo sme zistili, že bývalý čarodejník menom Geoffrey Wheatcroft vyučoval mágiu v rozpore so všetkými zvykmi a praxou, išli sme po jeho žiakoch, ktorí boli na Oxfordskej univerzite členmi jedálenského klubu zvaného Krokodílkovia. Wheatcroft sa tejto činnosti venoval od začiatku päťdesiatych rokov, takže si asi viete predstaviť, že mien, čo sme museli preklepnúť, bolo požehnané. Tyburn – pre vás sedliakov Lady Ty –, inak tiež genius loci jedného zo stratených prítokov Temže a absolventka Oxfordu, niektorých členov tejto skupiny počas svojho pobytu na univerzite zaregistrovala. Tvrdila, a ja som jej veril, že magického praktika dokáže doslova vycítiť. Takže jej zoznam sme teraz mali ako prioritu.

A figuroval v ňom aj vodič havarovaného Volva.

„Volá sa Robert Weil,“ povedal som. „S dvojítm w. Zoznam sme prechádzali podľa abecedy.“

„Čo iba dokazuje, že aj metodickosť má svoje hranice,“ poznamenal Nightingale. „Predpokladám, že ste preskúmali všetky počítačové záznamy. Čo ste zistili?“

V skutočnosti mi administrátor, s ktorým som telefonoval, emailom poslal výsledky ich vyšetovania, ale to som Nightingalovi povedať nemienil.

„Má štyridsaťdva rokov, narodil sa v Tunbridge Wells, otec bol advokát, mama domáca. Dostalo sa mu súkromného vzdelania na Beachwoodskej akadémii Svätého Srdca...“ odrecitoval som.

„Denné alebo internát?“

Za ten čas, čo pracujem pod Nightingalom, som už pochopil niečo, čo sa týka fungovania týchto nóbl ústavov, takže som chápal, na čo sa ma pýta.

„Tá škola je v Tunbridge Wells, takže myslím, že na inter-náte nebol. Teda, pokiaľ ho rodičia nechceli dostať z domu.“

„Odtiaľ zrejme pokračoval na Oxford,“ dodal Nightingale.

„A tam chodil na biológiu...“ začal som.

„Bol poslucháčom biológie,“ opravil ma Nightingale. „Na univerzite sú poslucháči.“

„Tam bol poslucháčom biológie a skončil s chváľitebným prospechom. Takže nejako extra mu to nepáľilo.“

„Biológia,“ zopakoval Nightingale. „Myslíte na to isté čo ja?“

Spomenul som si na *chiméry* muža bez tváre, umelo vytvorené mačacie dievčatá a tigrích chlapcov, ktorí vyšli odtiaľ, čomu sme v súkromí dali meno Striptízový klub doktora Moreaua. Aj na bledú paniu, čo mužov likvidovala tak, že im svojou ozubenou vagínou odhryzla vtákov. A na ďalšie veci z toho klubu, ktoré Nightingale považoval za také desivé, že som ich nesmel vidieť.

„Úprimne dúfam, že nie,“ odpovedal som, vediac, že mi napadlo to isté.

„A po promócií?“ nadviazal Nightingale.

Desať rokov pracoval pre chemický koncern ICI a potom sa presunul do rozvíjajúcej sa sféry vyhodnocovania environmentálnych dopadov. Pracoval pre Správu britských letísk ako referent na odbore životného prostredia, až kým ho v roku 2009 spolu so zvyškom Gatwického letiska nepredali.

„Vlani ho prepustili ako nadbytočného,“ povedal som. „Patril k manažmentu, takže dostal solídne odstupné, a v súčasnosti je vedený ako konzultant.“

Vyšetrovačka bola zriadená na predmestí Brightonu v budove Sussex House v priestore, ktorý vyzeral ako elektráreň z tri-

dsiatych rokov prestavaná na kancelárie. Niekedy počas posledných tridsiatich rokov vyrástli v areáli sklady, predajňa Matalanu a hypermarket ASDA veľký ako lietadlová loď na nukleárny pohon. Bol to ten typ predmestskej priemyselnej zástavby, v súvislosti s ktorou ekologicky zmýšľajúci muži a ženy penia od zlosti a hryzú volanty svojich Priusov, ale ja ako policajt som sa neubránil myšlienke, že by sa hodila na nákupy po pracovnej dobe. Vzhľadom na to, že priamo za ňou stála brightonská väznica, bola vlastne dobrá aj pre podozrivých. Navyše, hneď vedľa stála budova samoskladovacej firmy Big-Box, ktorá by prišla vhod, keby boli plné cely.

Vrchný inšpektor Douglas Manderly bol štýlový chlap v decentnom obleku na mieru s tenkým prúžkom, nakrátko zastrihnutými hnedými vlasmi, modrými očami a najmodernejším mobilom vo vrecku. Triezvy muž, čo dlho pracuje, pivo pije po pollitoch a dokáže vymeniť plienku. Zaujímal sa o povýšenie na superintendanta, ale iba ak mu primerane pridajú a zdvihnú dôchodok. Bude pomerne schopný, pomyslel som si, ale asi trochu nesvoj z vecí, ktoré sa nachádzajú mimo jeho komfortnej zóny.

Bolo zrejmé, že nás bude milovať.

Prijal nás vo svojej kancelárii, aby prejavil autoritu, ale aj napriek tomu vstal a potriasol si s nami rukami, aby vytvoril správnu kolegiálnu atmosféru. Sadli sme si na ponúknuté stoličky, prijali ponúknutú kávu a asi pol druhu minúty si s ním vymieňali zdvorilosti. Potom sa nás priamo spýtal, čo by sme sa od neho radi dozvedeli.

Nepovedali sme mu, že sme na love čarodejníkov, pretože také veci väčšinou ľudí vystrašia.

„Robert Weil možno zapadá do istého vyšetrovania,“ povedal Nightingale. „Séria vražd z minulého leta.“

„Súvisí to s prípadom Jasona Dunlopa?“

Takže je viac než pomerne schopný, pomyslel som si.

„Áno,“ odpovedal Nightingale. „Ale nie priamo.“

Manderly sa zatváril sklamané. Ľudia majú mylné predstavy o policajnej teritoriálnosti – dôkladné vyšetrowanie vraždy stojí prinajmenšom štvrt' milióna libier. Keby sa Manderlymu podarilo prípad prehodiť na metropolitnú políciu, bol by to náš problém, nám by urobil diery do rozpočtu, nehovoriac o tom, že jemu by sa tým na konci roka vylepšila štatistika trestných činov. Jednoznačne mu bolo proti srsti prideliť nám ako sprievodcu niektorého zo svojich drahocenných detektívov strážmajstrov, a keď Nightingale požiadal o policajtku Maureen Slatovú, nepotešilo ho to.

„To je otázka na jej priameho nadriadeného,“ skonštatoval a spýtal sa nás, či by mal vzhľadom na náš záujem pátrať po niečom konkrétnom.

„Mohli by ste nám dať vedieť, keby ste objavili niečo, čo sa vymyká normálu,“ navrhol Nightingale.

„Zahŕňa to aj telá?“

Technicky povedané, nemusíte mať telo, aby ste niekoho uznali vinným z vraždy, ale detektívi majú vždy lepší pocit, keď skutočne nájdu obeť – v tom sú poverčiví. Nikto si navyše nechce predstavovať, že by mohol vyhodiť štvrt' milióna a potom zistiť, že obeť žije v Aberdeene s poisťovákam menom Dougal.

„Ste si istí, že v tom Volve bolo telo?“ zaujímal som sa.

„Stále čakáme na výsledky DNA, ale laboratórium už potvrdilo, že krv patrí človeku a pochádza z tela v počiatočných fázach rigor mortis.“

„Takže žiadny únos,“ konštatoval Nightingale.

„Nie.“

„Kde je pán Weil v tejto chvíli?“ zisťoval Nightingale.

Manderly prižmúril oči.

„Je na ceste sem. Ale ak k výsluchu nemôžete dodať niečo zásadné, bol by som radšej, keby ste ho nechali na nás.“

Teraz, keď bolo jasné, že ho toho nepríjemného prípadu nezbavíme, nemienil nás k hlavnému podozrivému pustiť, pokiaľ prípad neuzavrie a neurobí na spise mašličku.

„Chcel by som sa najprv porozprávať s policajtkou Slatovou,“ nevzdával to Nightingale. „Domnievam sa správne, že už ste u Weila uskutočnili domovú prehliadku?“

„Mám tam ľudí. Hľadáte niečo konkrétne?“

„Knihy. A možno iné podobné predmety.“

„Predmety,“ zopakoval Manderly.

„Keď ich uvidím, spoznám ich,“ ubezpečil ho Nightingale.

Pokiaľ viem, hlavný rozdiel medzi policajnou prácou v meste a na vidieku spočíva vo vzdialenosti. Do Crawley, kde býval Robert Weil, to bolo po ceste A23 tridsať kilometrov, čo bolo viac, než koľko najazdím po Londýne za pracovný týždeň. Ale pozor, keď nám v ceste nestál Londýn, zvládli sme to za necelú polhodinu. Minuli sme aj miesto, kde sa stala havária. Spýtal som sa Nightingala, či nechce zastaviť, ale vzhľadom na to, že Weilovo Volvo už odtiahli, sme pokračovali ďalej do Crawley.

V päťdesiatych a šesťdesiatych rokoch minulého storočia vynaložili vládnuce sily nemalé úsilie, aby Londýn zbavili robotníckej triedy. Hlavné mesto rýchlo prichádzalo o priemysel a veľké množstvo služobníctva, ktoré bolo potrebné v edwardovských domácnostiach, nahrádzali technologické divy doby bieleho tovaru. Londýn už skrátka toľko chudobných ľudí

nepotreboval. Do Crawley, do tých čias malého stredovekého provinčného mesta, nasilu vysťahovali šesťdesiat tisíc obyvateľov. Hoci nasilu nie je úplne presný výraz, pretože skončili v tisícovkách trojizbových poldomčekov, v ktorých by veľmi radi bývali aj moji rodičia, keby si so sebou mohli priviezť londýnsku jazzovú scénu, Peckhamskú tržnicu a sierraleonskú prisťahovaleckú komunitu, alebo minimálne tú jej polovicu, s ktorou sa mama v danej chvíli rozprávala.

Crawley sa podarilo vyhnúť pohrome mimomestských nákupných centier jednoduchým opatrením spočívajúcim v tom, že jedno postavili priamo v centre mesta. Za ním stáli kancelárie mestského úradu, budova miestnej technickej školy a policajná stanica, všetko úhľadne zoskupené ako domčeky v hre SimCity.

Policajtku Slattovú sme našli v kantíne, ktorá bola rovnako povzbudzujúco nezáživná ako jej londýnske sesternice. Policajтка Slattová bola malá ryšavá žena, ktorá pekne vypĺňala svoju nepriestrelnú vestu a mala bystré sivé oči. Povedala, že ju už na nás upozornil jej inšpektor. Neviem, čo sa dopočula, ale na Nightingala zízala, akoby očakávala, že mu narastie ďalšia hlava.

Nightingale ma poslal k pultu, a keď som sa vrátil s čajom a so sušienkami, policajтка Slattová už opisovala svoje úkony na mieste havárie. Ak pri dopravných nehodách strávite nejaký čas, nemáte problém spoznať, čo je a čo nie je krv.

„Leskne sa, keď na ňu posvietite baterkou, však? Myslela som, že by v aute mohla byť ďalšia obeť.“ U účastníkov dopravných nehôd je celkom bežné, že vystúpia z auta a aj s ťažkými zraneniami sa vydajú ktovie kam. „No nenašla som žiadne krvavé stopy a šofér poprel, že by s ním v aute niekto bol.“

„Keď ste sa prvý raz pozreli dozadu, nevšimli ste si niečo zvláštne?“ zaujímal sa Nightingale.

„Zvláštne?“

„Necítili ste niečo neobyčajné, keď ste pozreli dnu?“ spýtal sa ešte raz.

„Nezvyčajné?“

„Divné,“ dodal som. „Strašidelné.“ Kúzla, najmä tie silné, môžu nechávať rôznu ozvenu. Najlepšie to funguje pri kameňoch, o trochu horšie pri betóne a kove a najmenej pri organických materiáloch – ale prekvapujúco dobre obstoja určité typy plastov. Ozvenu zaregistrujete bez väčších problémov, keď viete, čo máte hľadať, alebo ak máte veľmi silný zdroj. Odtiaľ tiež, mimochodom, pochádzajú duchovia. Svedkom sa to vysvetľuje veľmi ťažko.

Slatková sa oprela na stoličke – odtiahla sa od nás. Nightingale sa na mňa významne pozrel.

„Pršalo,“ povedala nakoniec.

„Ako vám pripadal?“ spýtal sa Nightingale. „Ten vodič?“

„Najprv ako každá obeť búračky, čo som videla. Omráčený, nesústredený, viete, ako to býva, buď trepe, alebo upadne do katatonického stavu. Tento trepal.“

„Trepal o niečom konkrétnom?“ pokračoval Nightingale.

„Myslím, že hovoril niečo o štekajúcich psoch, ale okrem trepania aj huhňal.“

Slatková dojedla, Nightingale dopil čaj a ja som si dopísal poznámky.

Podľa pokynov policajtky Slattovej som išiel okolo železničnej stanice cez koľajnice a ďalej som pokračoval po viktoriánskej časti Crawley. Dom Roberta Weila bola, samozrejme,

rozľahlá samostatne stojaca tehlová viktoriánska vila s delenými arkierovými oknami, so strmou strechou a s terakotovými križovými kyticami. Všetky okolité domy boli eduardovské, či dokonca ešte novšie, takže som odhadoval, že vila kedysi hrdo stála na vlastnom pozemku. Na veľkú záhradu za domom sa už sústredil oddiel so psami na vyhľadávanie ľudských ostatkov požičaný od Medzinárodného záchranného výboru, ako som sa dozvedel neskôr.

Slatková poznala policajta hliadkujúceho pri dverách a ten nás bez akýchkoľvek komentárov zapísal a pustil dnu. Dom bol dostatočne veľký, takže jeho majitelia nepovažovali za nevyhnutné zbúrať všetky deliace steny, a myslím, že nedávno zrekonštruovali dekoratívne lišty. Jedáleň zrejme obsadili ich deti, podľa mojich záznamov mali sedem a deväť rokov, a hračky, rozbité xylofóny a DVD vysypané z obalov v nej predstavovali zradné nástrahy. Deti boli momentálne u kamarátov, ale manželka zostala doma. Volala sa Lynda, naozaj s tvrdým y, mala vyblednuté blond vlasy a tenké pery. Sedela v obývačke na gauči, a kým sme prehľadávali dom, nevraživo na nás zazerala. Miestni pátrali po telách, my po knihách. Nightingale si vzal na paškál pracovňu. Ja spálne.

Najprv som si prezrel detské izby, lebo čo keby sa náhodou niečo zaujímavé ukrývalo medzi samolepkami Lego Star Wars, Highway Rat a niekoľkými trošku lepkovými maľovankami. Prvorodený potomok už mal vo svojej izbe vlastný notebook, hoci súdiac podľa jeho veku by som tipoval, že ho po niekom zdedil. Niektoré deti majú skrátka šťastie.

V nevyvetranej spálni rodičov bolo cítiť zatuchlinu, nič ma tam nezaujalo. Skutoční praktici nenechávajú dôležité knihy iba tak sa povalovať, ale naučíte sa vysledovať niektoré sto-

py. Kľúčom sú nepravdepodobné kombinácie susediacich kníh. Veľa ľudí číta knihy o okultizme, ale ak ich nájdete vedľa kníh od Isaaca Newtona alebo o ňom, zvlášť tých dlhých a nudných, naskočí vám husia koža, v hlave vám zablikajú výstražné svetielka a v mojom zápisníku začnú pribúdať poznámky.

V spálni pod posteľou som našiel iba ohmataný výtláčok *Času čarodejníc* od Deborah Harknessovej a kníh *Pí a jeho život* a *Boh malíckosti*.

„On nič neurobil,“ ozvalo sa mi za chrbtom.

Postavil som sa a otočil, vo dverách stála Lynda Weilová.

„Neviem, čo si myslíte, že urobil, ale on to neurobil. Prečo mi nemôžete povedať, čo to podľa vás bolo?“

Keď sa venujete iným úlohám, správny policajný postup je vyháňať sa interakcii so svedkami či s podozrivými, najmä s tými, ktorí by mohli spadať do oboch kategórií. Navyše, ani ja som nevedel, čoho sa mal jej manžel dopustiť.

„Ospravedlňujem sa, pani. Skončíme tu, len čo to bude možné.“

Skončili sme však skôr, pretože o minútu si ma Nightingale zavolať na prízemie a povedal mi, že ľudia z útvaru pre vyšetrovanie závažnej kriminality našli telo.

Aj im sa to podarilo vďaka poctivej policajnej práci. Nazaj ma ohromili. Získali záznamy z bezpečnostných kamier, na ktorých Robert Weil vychádza z kruhového objazdu v Pease Pottage a pokračuje po zlovestne pomenovanej Lesnej ceste – nazývajú ju tak, lebo vedie po stredovej osi lesa Svätého Leonarda, čo je nevelký lesný porast pokrývajúci vyvýšeninu tiahnucu sa od Pease Pottage do Horshamu.

Miesto ako stvorené na skrývanie mŕtvol, ako povedala policajka Slatťová, kam sa dá ľahko prísť po cestičkách alebo

doviezť sa po lesných cestách a ktoré nie je pokryté kamerami policajných radarov. Nech už mal Robert Weil namierené kamkol'vek, do Pease Pottage sa vrátil až o viac ako päť hodín, takže sa mohol bez problémov vyskytovať kdekoľvek na území lesa. Vyšetrovatelia však zachytili stopu, lebo Lynda Weilová mu o deväť štyridsaťpäť telefonovala, asi aby sa ho spýtala, kde, doparoma, je, čo sussexským policajtom umožnilo pomocou triangulácie zistiť polohu jeho mobilu na mieste kúsok od dediny Colgate. Potom už stačilo iba skúmať príslušný úsek cesty, kým niečo nenašli – v tomto prípade odtlačok pneumatiky Volva V70.

Keď sme dorazili na miesto vraždy, vidiecka krajina pod šedou zatiahnutou oblohou tmavla. Nebola tam žiadna odbočka, takže som musel Jaguar zaparkovať o kúsok ďalej na ceste a na to miesto prejsť peši.

Policajтка Slattová nám vysvetlila, že majiteľ pozemku iba nedávno zatarasil výjazd na príjazdovú cestu cez les.

„Weil si zrejme odbočku pamätal z prechádzky po okolí,“ dodala. „Nepredpokladal, že už neexistuje.“

Dôležitý bezpečnostný tip pre sériových vrahov – kým niekde skryjete mŕtvolu, vždy si miesto najprv preklepnite. Museli sme preliezť umelý kopček z lepkavého žltého bahna a nahádzaných konárov, pretože sotva viditeľná cestička bola stále predmetom forenzného skúmania.

„To telo asi vliekol,“ povedala policajтка Slattová. „Zostala tu ryha.“

„Zdá sa mi, že nebol pripravený,“ poznamenal som. Keď som posvietil dozadu, aby som Nightingala naviedol cez prekážku, dážd' v kuzele baterky vytváral strieborné pásy.

„Možno to bola jeho prvá vražda,“ konštatoval.

„Bože, to dúfam,“ vzdychla Slattová.

Cestička za kopčekom bola blatistá, ale kráčal som po nej so sebaistotou človeka, ktorý si do tašky na prespanie nezabudol pribaliť martensky. Je jedno, či ste v meste, alebo na dedine, na miesto činu neradno chodiť v najlepších topánkach, čo máte k dispozícii. Pokiaľ teda nie ste Nightingale, ktorý pôsobí, že má neobmedzené množstvo kvalitných ručne šitých topánok, čo mu niekto ustavične čistí a leští. Tušil som, že by to mohla byť Molly, ale ktovie, pokojne by to mohli byť aj škriatkovia alebo nejaký bližšie neurčený domáci duch.

Po oboch stranách cesty sa týčili zhluky štíhlych stromov, Nightingale ich identifikoval ako brezy. Pochmúrny hájnik tmavých špicatých stromov pred nami boli očividne douglasky, medzi ktorými sa tu a tam zjavil nejaký smrekovec. Nightingala šokovala moja neznalosť stromov.

„Nechápem, ako môžete poznať päť druhov tehlových väzieb,“ čudoval sa, „a pritom nedokázať určiť tie najbežnejšie stromy.“

V skutočnosti som tehlových väzieb poznal až dvadsaťtri, ak by som započítal aj tudorovskú a ďalšie štýly z počiatkov modernej éry, ale to som si nechal pre seba.

Niektorozumný medzi stromami natiahol reflexnú pásku, aby nám vyznačil cestu zo svahu na miesto, odkiaľ bolo počuť hučanie prenosného generátora a kde bolo vidieť modrobiele záblesky fotoaparátov, žltých reflexných viest a siluety ľudí v jednorazových papierových kombinézach.

Za čias dávno minulých obeť ukladali do vriec, oštitkovali a odoslali do márnice, len čo sa urobili prvé snímky. Dnes forenzní patológovia nad telom postaví stan a vedia, že ich čaká dlhá šichta. V civilizácii to našťastie tak dlho netrvá, ale na vidieku na mŕtvole hodujú všelijaké druhy pozoruhodného hmyzu

a spór. Tie nám vraj prezrádzajú množstvo informácií o čase smrti a stave, v ktorom sa telo nachádzalo pri páde na zem. Znamenáť to môže trvať aj jeden a pol dňa a technici pri našom príchode iba začínali. Bolo vidieť, že tunajšiu forenznú patologičku nič nepoteší viac, ako keď jej do usporiadaného vedeckého vyšetrovania začne strkať nos ďalšia policajná partia. A to sme sa správali slušne, mali sme na sebe kombinézy, na hlave kapucne a nasadené masky.

Nepotešili sme ani vrchného inšpektora Manderlyho, čo sa na miesto dostavil chvíľu pred nami. Napriek tomu asi predpokladal, že čím skôr začneme, tým skôr skončíme, lebo si nás hneď privolať mávnutím, aby nás patologičke predstavil.

Od nástupu do Pavilónu som si s mŕtvolami už niečo užil. A po tom dieťaťati vyhodennom z okna a Hari Krishnovi s vybuchnutou hlavou som si myslel, že už som odolný. No ako hovoria skúsenejší kolegovia, úplne odolní nebudete nikdy. Toto telo patrilo žene, bolo nahé a obalené bahnom. Patologička nám vysvetlila, že vrah ho zahrabal do plytkého hrobu.

„Mal iba dvanásť centimetrov,“ povedala. „Čo nevidieť by ju dostali líšky.“

Neboli tu žiadne stopy po prípravách. Takže Robert Weil, ak to bol on, tú obeť len hodil do diery a zahrabal. V ostrom umeľom svetle vyzerala rovnako šedá a bezfarebná ako ľudia na fotografiách z holokaustu, čo som videl v škole. Spoznal som prakticky iba to, že bola beloška, nebola to tínedžerka, ale nebola ani taká stará, aby mala ovisnutú kožu.

„Napriek tomu odfláknutému pochovaniu,“ pokračovala patologička, „tu máme známky forenzných protiopatrení, obeti odstránili všetky prsty od druhého článku a potom je tu, samozrejme, tvár...“

Alebo skôr nie je. Od brady nahor sa nachádzala iba červená kaša posiatá bielymi úlomkami kostí. Nightingale si čupol a rýchlo sklonil hlavu k miestu, kde mala obeť pôvodne ústa, akoby ju chcel pobozkať. Odvrátil som sa.

„Nič,“ vyhlásil, keď sa vystrel. „A nebolo to ani *dissimulo*.“

Zhlboka som sa nadýchol. Takže to nebolo kúzlo, ktoré znetvorilo Lesley tvár.

„Čo si myslíte, že to spôsobilo?“ spýtal sa Nightingale patologicčky.

Ukázala na kožu na temene hlavy, kde bolo vidieť akési maličké červené ryhy.

„Nikdy som to nevidela na vlastné oči, ale tipovala by som to na výstrel z brokovnice z bezprostrednej blízkosti.“

„Možno si niekto myslel, že je to zombie.“ Tie slová sa mi drali z hrdla s takou silou, až som si musel zakryť ústa dlaňou, aby mi z nich neunikli.

Nightingale i patologicčka mi venovali spýtavý pohľad a znova odvrátili pozornosť k mŕtvemu telu. S rukou pred ústami som vyrazil zo stanu a nezastavoval, až kým som neopustil vnútorný forenzný perimeter, neoprel sa o strom a nestrhol si masku. Nedbal som na súcitné pohľady niektorých starších policajtov stojacich mimo vyhradeného priestoru – budem radšej, keď si budú myslieť, že zvraciam, nie že sa snažím prestať smiať.

Prišla ku mne policajtká Slattová a podala mi fľašu vody.

„Chceli ste telo,“ povedala, kým som si vyplachoval ústa. „Je to prípad pre vás?“

„Nie, myslím, že nie je pre nás. Vďaka.“

Myslel si to aj Nightingale, takže len čo sme zo seba strhli kombinézy a poďakovali sa vrchnému inšpektorovi Manderlymu za

spoluprácu, vydali sme sa na spiatočnú cestu do Londýna – šoféroval Nightingale.

„Neboli tam žiadne vestigiá a mne to tiež rozhodne pripadalo ako zranenie spôsobené brokovnicou,“ zhodnotil. „Ale napriek tomu požiadam doktora Walida, či by tam nezašiel a nepozrel sa na to. Len pre istotu.“

Vytrvalý lejak cestou na sever ustával a tesne za pahorkatinou North Downs som uvidel, ako sa od mračien odrážajú svetlá Londýna.

„Takže je to obyčajný sériový vrah,“ prehodil som.

„Robíte predčasné závery,“ varoval ma Nightingale. „Je tu iba jedna obeť.“

„O ktorej vieme. Napriek tomu sme s ňou pravdepodobne márnili čas.“

„Museli sme mať istotu. Navyše, človeku urobí dobre, keď sa niekedy pozrie aj na vidiek.“

„To áno,“ prisvedčil som. „Na taký celodenný výlet na miesto činu nemá nič. Určite to nie je prvý raz, čo vyšetrujete sériového vraha.“

„Ak ním je,“ podotkol.

„Ak je, nemôže to byť váš prvý.“

„To je, bohužiaľ, pravda. Hoci som také vyšetrowanie nikdy nevedol.“

„Boli niektoré z tých slávnejších nadprirodzenej povahy?“ spýtal som sa v domnienke, že by sa tým veľa vysvetlilo.

„Keby boli nadprirodzenej povahy,“ odpovedal, „postarali by sme sa, aby sa nepreslávili.“

„A čo Jack Rozparovač?“ spýtal som sa.

„Ten nie. A verte mi, že by sa mi uľavilo, keby sa z neho vykľul nejaký démon alebo niečo také. Poznal som čarodejníka,

ktorý pomáhal pri policajnom vyšetrovaní, a ten hovoril, že by všetci spali oveľa pokojnejšie, ak by vedeli, že tie odporné činy nepáchal človek.“

„A čo Peter Sutcliffe?“

„Sám som ho vypočúval. A nič. Určite to nebol praktik ani niekto pod vplyvom zlého ducha.“ Zdvihol ruku, aby mi zabránil položiť ďalšiu otázku. „Pokiaľ viem, tak ani Dennis Nil- sen, ani Fred West či Michael Lupo, ani nikto z celej tej plejády príšerných individuí, ktoré som musel preveriť počas posled- ných päťdesiatich rokov. Všetci boli dokonalé ľudské obludy.“